

MAYA BANKS

**HAJNALI
VISSZHANG**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

ELŐSZÓ

GORDON Farnsworthnek több pénze volt, mint az Istennek. Valamint olyan kapcsolatai, amilyeneket az emberek el sem tudnak képzelni. Mindig is a háttérbe húzódva élt, elrejtőzve az árnyékban, egy olyan kétes világba merülve, hogy úgy vélte, már egy morzsa sem maradt a lelkéből.

Korlátlan hatalom, vagyon és információ állt a rendelkezésére. Mégsem ment velük semmire, mert a lánya haldoklott, és ő képtelen volt megmenteni.

A kislányt a világ legjobb orvosai vizsgálták meg, a legjobb kezelésben részesülhetett, amit csak pénzért meg lehetett venni, ám az összes orvos ugyanazt mondta Farnsworthnek.

Hogy nincs mit tenni. A gyermekét nem lehet megmenteni. Mindössze annyit tehet, hogy megkönnyíti a hátralévő idejét.

A rohadt életbe!

Nem volt hajlandó elfogadni, hogy nincs mit tenni. Hiszen ő háborúkat akadályozott meg – vagy robbantott ki. A világ több tucat vezetőjére gyakorolt befolyást. Ha úgy tartotta kedve, akár egy egész országot is tönkretesztelt. A lányát mégsem tudja megmenteni?

Fel-alá járkált a sötét könyvtárban, ahol gyakran merengett egy pohár Macallan whiskyvel, amelynek egyetlen

palackjáért százezer dollárt fizetett ki. A kandallóban már leégett a tűz, csak néhány fahasáb parázslott.

Megcsörrent a telefonja, ezért a füléhez kapta, és ingerülten beszólt, mielőtt a másik fél bármit is mondhatott volna:

– Tényleg az, aminek mondják?

– Úgy tűnik, hogy igen. – Farnsworth vállá előreesett, lerogyott a kanapéra, és a legszélén kuporgott, miközben a türelmetlenség csak úgy forrt az ereiben. – A nő képes volt bármilyen betegséget vagy sérülést meggyógyítani, csak hogy nagy árat kellett fizetnie érte. Túlfeszítette a határait, igaz, minden egyes esetben sikerrel járt.

– Egyáltalán nem érdekel, hogy ez rá milyen hatással volt – morogta Farnsworth. – Hozassa ide! Kifutunk az időből.

Hosszú csend következett, Farnsworth pedig nem szerezte a csendet, mivel sohasem jelentett jót.

– Számítottam rá, hogy ezt kéri majd, uram. Amikor értesültem a kísérletek eredményéről, sejtettem, hogy minél előbb el akarja hozatni a nőt. Már kiadtam az utasítást, hogy menjenek oda, semmisítsenek meg minden bizonyítékot arról, hogy Grace Peterson valaha is létezett, hallgattassanak el mindenkit, aki tud róla, valamint természetesen fogják el a nőt, és vigyék el önhöz.

A francba, valami nem stimmelt. A gyomra görcsbe rándult, az ajka dühösen összehémozdult.

– Akkor mi a fene történt? Hol van a nő? Mikor számíthatok rá? Elizabethnek nincs sok ideje!

A vonal túlsó végén lévő személy nagy levegőt vett.

– Megszökött, uram.

Farnsworth felpattant a kanapéról, tajtékozott a dühtől.

– Megszökött? Hogyhogy megszökött? És mi van az-
zal, hogy nagy árat kellett fizetnie érte? Meg hogy kime-
rült és sebezhető az után a sok gyógyítás után? Hogyan
tudott egy gyenge nő kicsúszni a magasan képzett ügynö-
kök kezei közül?

– Félreértés történt, uram. Tévesnek bizonyult az in-
formációnk. Üres volt a helyiség, amelyben tudomásunk
szerint fogva tartották. Az egyik robbanás lerombolta azt
az épületrészt, ahová átvitték, ő pedig elmenekült a zűr-
zavarban.

– Téves információ, félreértés, zűrzavar. Mi az istennyilá-
ért fizetek én? Egy rakás nyavalyás amatőrnek?

– Már keressük, uram. Nem fogunk kudarcot vallani.

– Még szép, hogy nem fognak – dühöngött Farns-
worth. – Esküszöm magának, hogy ha a lányom meghal,
mindenki szenvedni fog, aki kedves magának. Kiirtom az
egész családját, maga pedig végignézi, azután hosszú, fáj-
dalmas halállal hal meg. Megértette?

– Igenis, uram.

Farnsworth megnyomta a „hívás vége” gombot, majd
egy hosszú pillanatig még a kezében tartotta a telefont, és
legszívesebben kidobta volna az ablakon. Csak az a tudat
adott neki erőt ahhoz, hogy elindítsa a következő hívást,
hogy tudta, a lánya miatt gyorsan kell cselekednie.

Megvárta, hogy végigmenjen egy sor számon és biz-
tonsági kódon, amíg végre létrejött a kapcsolat. Egyetlen
másodpercet sem vesztegetett, nem udvariaskodott. Grace
Peterson meg kellett találni, méghozzá tüstént.

– Szükségem van a Titánra – mordult fel. – Nem érde-
kel, mennyibe kerül, csak bérelje fel nekem a Titánt.

ELSŐ FEJEZET

GRACE Peterson szorosabbra húzta maga körül a takarót, és még jobban összekuporodott a sötétben. Üres tekintettel bámulta a csillagos eget. A hegyi levegő dermesztő volt, már nem csupán hűvös, mint amikor szürkület borult a tájra, és elűzte a napos délután kellemes hőmérsékletét. Most kimondottan hideg volt.

Halkan felnyögött, mert megfeszültek az izmai, és nemcsak a hideg ellen tiltakoztak, hanem a sok halál és betegség miatt ráért gyengeség ellen is. A fájdalom régóta nem jelentett számára semmit. Ami őt kínozta, azt nem is igazán lehetett fájdalomnak nevezni. Ez rosszabb volt. Már nem érzett semmit, csak a reménytelenség és a csüggedés sivárságát. Tudta, hogy valószínűleg meg fog halni a másoktól átvett rengeteg borzalom miatt. És talán meg is érdemelte, mivel nem tudott mindenkin segíteni, akit elé löktek.

A szökése kizárólag a szerencsén múlt. Egy robbanás lerombolta a cellát, amelyben fogva tartották, és még az előtt sikerült elmenekülnie, hogy az őt vigyázó férfiak észbe kaphattak volna. Vagy talán ők is odavesztek. Képtelen volt szánalmat érezni irántuk, mivel ők sem mutattak irányában semmiféle könyörületet. Úgy bántak vele, akár egy élettelen tárgygal. Mintha valamiféle varázspálca lenne, amit csak meglegyintenek egy seb vagy betegség fölött, azt várva, hogy elmulassza azokat.

Gyűlölte őket emiatt. Hogy ennyire érzéketlenek. Hogy másokat ugyanúgy kihasználnak, mint vele tették. Mintha bábuk lettek volna. Tárgyak, amelyektől információt remélnek. Nem vették őket emberszámba, az ő szemükben mind csupán számok voltak.

Az újabb borzongástól összekoccantak a fogai, a rettenet beköltözött mélyen a csontjaiba. El sem tudta képzelni, milyen lenne, ha újra melegséget érezne. Még jobban összehúzta magát a takaró alatt, és annak szélét gondosan az álla alá szorította.

Rendkívül legyengítette mindaz, amit el kellett viselnie. Az a sok betegség, amit meg kellett gyógyítania. Még most sem tudta, honnan vette az erőt vagy az akaratot, hogy megszökjön, amikor lehetősége adódott rá.

Mostanra azonban elfogyott az ereje. Semmije sem maradt. Semmilyen tartaléka. Az elszántsága ugyanúgy semmivé foszlott, mint minden más, amit addig tett.

Behunyta a szemét, és próbált vigaszra találni. Meglelni valamiféle békét.

Hiányzott neki a húga, Shea. Sóvárgott vigasztaló érintése után. Az érzés után, hogy ott van a fejében, és a mosolya után. Igazság szerint sohasem értette, és nem is vette komolyan Shea döntését, hogy távol kell lenniük egymástól. Egészen addig a napig, amíg Shea-t elfogták, és Grace rá nem jött, hogy ha együtt lettek volna, mindkettejüket elkapták volna.

Shea mindig elszántan próbálta őt védeni, és Grace most legalább olyan hévvel igyekezett a lehető legtávolabb tartani magát tőle. Grace-re vadásztak. Tudta, hogy az üldözői valószínűleg már itt vannak a hegyekben. Talán nem is olyan messze.

Ezért becsapta az ajtót a húga előtt, és az így maradt üresség legalább annyira fáj neki, mint az a sok betegség és fájdalom, amelyet magába szívott. Az jelentette a legszörnyűbb magányt, hogy Shea már nem volt ott a fejében. Elvágta kettejük között a telepatikus kapcsolatot – és ő attól félt a legjobban, hogy ez örökre szól. Hogy sohasem tudja majd visszaszerezni.

Bizonyos szempontból talán áldás is volna ez. Ha elveszítené a képességét, hétköznapi életet élhetne. Csakhogy akkor egyúttal azt a képességét is elveszítené, hogy jobbat tegye mások életét.

Behunyta a szemét, kimerítette a felelősség, a bánat és a megbánás, amit érzett. Gyűlölte, hogy nem erősebb, hogy összeroppan a stressz alatt. A betegetek mindennek ellenére folyton csak hozták és hozták, egyiket a másik után. Törött csontok, borzalmasan véres sebek, daganatok, betegségek, és a sor csak nem akart véget érni. A legszörnyűbb kísérlet, amelynek kitették, az volt, amikor egy mentálisan beteg nő agyába kellett beférkőznie, és meggyógyítania őt.

Grace három hosszú napon keresztül a saját bőrén tapasztalta meg, milyen az, amikor valakinek elborul az elméje. Ő a nő életét élte, miközben az megtisztulva, az agyán eluralkodó sötétségtől megszabadulva elsétált. Grace kétszer próbálta megölni magát, de nem azért, mert ezt akarta, hanem mert a betegség ezt diktálta. Végül lekötözték, és még a legalapvetőbb dolgokat sem volt képes elvégezni, mert attól féltek, valahogy megtalálja a módját, hogy ismét eldobja az életét.

Éhes volt, az étel gondolatától azonban görcsbe rándult a gyomra. Egy közeli forrásból gyakran ivott vizet, mert tudta, hogy valamivel meg kell őriznie az erejét. És hiába

volt tisztában azzal, hogy valószínűleg meg fog halni, egyszerűen nem bírta rávenni magát arra, hogy megfutamodjon. Még nem.

Halkan a másik oldalára fordult, és elrendezte magát a takarót abban a hiú reményben, hogy így talán nagyobb meleget ad neki. Végül majd muszáj lesz a hűgához fordulnia, ha viszont most tenné meg, Shea meglátná, milyen borzalmas állapotban van. És akkor eljönne, és azzal veszélybe sodorná magát. Grace soha többé nem tudna tükörbe nézni, ha a testvére miatta áldozná fel magát, csak mert ő egy gyenge pillanatában beadta a derekát, és újra felvette vele a kapcsolatot.

Könnycsepp csordult ki a szeméből, lecsorgott az arcán, egy pillanatra felmelegítette a bőrét, ám azután a hideg levegő jéggé dermedtette. Dühösen letörölte, és még jobban összehúzta magát, miközben arra gondolt: *Hogy hagyhattam, hogy a csüggedés átvegye felettem a hatalmat?*

Ő erősebb volt ennél, és újra erős is lesz. Csak időre van szüksége, hogy magához térjen ebből a megpróbáltatásból. Talán sohasem lesz már ugyanolyan, mint régen, de akkor sem fogja megadni magát. Ha meghal, az menekülés közben következik majd be. Felállva, úgy, hogy közben harcol. Nem halhat meg egy laboratóriumban, ahol még a patkányokkal is nagyobb tisztelettel bánnak, mint vele.

Megdermedt, mert a távolból egy hang ütötte meg a fülét. Olyan mozdulatlan lett, hogy még a lélegzetvétele is hangosnak tűnt az éjszakában. A szájára húzta a takarót, hogy elfojtsa a zajt, és a fákat bámulta. Kétségbeesetten próbált átlátni az éjszaka sűrű függönyén.

Valaki közeledett felé.

AZ ÉJ leple alatt osontak a hegyekben. Rio tudta, hogy nem járnak messze. Már napok óta Grace nyomában voltak, a nő azonban valahogy mindig kicsúszott a kezük közül, amikor már azt hitték, hogy biztosan rátaláltak.

Megigazította a hátizsákját, felvette az infravörös szemüveget, és az előtte lévő területet pásztázta. Olyasmit keresett, ami hőt bocsát ki magából.

Sok kisebb élőlényt észrevett. Állatokat. Még egy nagyobb alakot is, amely valószínűleg jávorszarvas vagy szarvas lehetett. De semmi olyat, ami emberre hasonlított volna.

Már korábban kiadta a parancsot a szigorú rádiócsendre. Nem ők voltak az egyetlenek, akik Grace-t keresték, viszont mindenképpen ő akarta először megtalálni a nőt. Az ösztöne azt súgta, hogy még hajnal előtt utol kell érniük. A tarkóján felállt a szőr, és félelem kúszott fel a gerincén. Nem azért, mert tartott az összecsapástól. Igazság szerint boldogan ölné meg azokat az embereket, akik az elmúlt évben pokollá tették Grace és Shea életét.

Sokkal inkább annak a tudata töltötte el aggodalommal, hogy a nő veszélyben van, és neki, valamint az embeleinek véget kellett vetniük ennek a macska-egér játéknak.

Mellette Terrence, a jobbkeze beleolvadt a sötétbe néhány méterre tőle. Rio továbbment az ösvényen, fel a hegyre. Nagyon sok búvóhely volt ezen a területen, ahová egy aprócska nő el tudott rejtőzni, ezért alaposan átvizsgálták a környéket, és hőjeleket kerestek.

Hol vagy, Grace? Tudom, hogy itt vagy. Érzem.

Valóban így volt. Határozottan egyfajta bizsergést érzett, ugyanúgy, mint amikor először pillantotta meg őt a biztonsági kamera felvételén. Akkor látták utoljára az eltűnése előtt.

Rio minden kétséget kizáróan tudta, hogy ő fog utána-eredni; megtalálja, és hazahozza őt a testvéréhez. Élve és biztonságban.

Azóta rendkívül intenzíven próbáltak Grace nyomára bukkanni. Ő és az emberei minden követ megmozgattak, hogy megtalálják. Visszamentek a házba, ahol utoljára látták, azután onnan folytatták a kutatást egyre szélesebb körben.

Heteket vett igénybe, most azonban végre eljutottak ide egy nyomot követve, a Sziklás-hegységbe, és Rio biztos volt benne, hogy közel járnak. Az ösztönei vadul jeleztek, ő pedig sohasem hagyta figyelmen kívül, amit azok súgtak. Emiatt maradt életben már megszámlálhatatlanul sok alkalommal.

Megtorpant, mert zajt hallott a távolból. Megfordult, átvizsgálta a területet, és amikor megpillantotta a fák között lopakodó emberek infravörös képét, egyből tudta, hogy azok nem az ő csapatának a tagjai.

A francba!

Ökölbe szorította a kezét. *Hol a pokolban van Grace?* Nincs idejük bújócskát játszani a nő üldözőivel. Most már meg kell találniuk őt, és elhúzni innen a fenébe.

Levette a válláról a puskáját, majd némán a hőjel irányába indult. Ideális esetben nem állt szándékában lövöldözésbe keveredni ezen az átkozott hegyen, és holttesteket hagyni maga után szanaszét. Sokkal inkább azt tervezte, hogy rábukkan Grace-re, azután titokban távoznak. A kegyetlenebbik énje persze nem tiltakozott volna egy kis vérontás ellen.

Ekkor kiáltás hasított az éjszakába, és Rio egy pillanatra megdermedt. Felemelte a fejét, hogy hallja a halk

visszhangot, amely lassan elhalt a távolban. Egy nő sikolya volt, amelynek hallatán borzongás futott végig a gerincén. Pokoli sok gyötrellem, fájdalom és félelem csendült ki abból az egyetlen apró hangból.

Grace.

Futásnak eredt a hang forrása felé. Letépte a fejéről a szemüveget, hogy jobban lássa a környezetét. Száz méterrel előrébb Terrence csatlakozott hozzá, így együtt futottak felemelt fegyverrel, mindenre felkészülve.

Amikor a szakadék pereméhez értek, amely egy kis völgyre nézett odalent, lelassítottak. Világított a hold, fénye visszaverődött a sima sziklafennsíkról, és Rio elszorult torokkal látta, hogy Grace Peterson épp egy meredek felület felé hátrál, amely egy folyómeder több száz méteres mélysége fölé nyúlik ki.

Érezte a nőben a komor elszántságot: nem hagyja, hogy újra foglyul ejtsék. Minden kétséget kizáróan tudta, Grace inkább leugrik, mintsem hogy valaha is visszamenjen. A féltelme és az elgyötörtsége szinte kézzelfoghatóan érződött a levegőben. Rio minden egyes izma megfeszült, s a szíve összeszorult.

Oda kell érnie hozzá, mielőtt azok az idióták az ostobaságukkal arra kényszerítik, hogy leugorjon.

Lehasalt, felemelte a fegyverét, és a Grace-hez legközelebb lévő férfit vette célkeresztbe. A tag az egyik kezét békítően emelte fel, míg a másikban fegyvert tartott, amelyet egyenesen Grace-re szegezett. Az egész lényéből áradt a fenyegetés.

Rio elsütötte a puskáját, mire a támadó élettelenül esett össze, a társai pedig a földre vetették magukat, és a lövés irányába fordultak.

– A fene egye meg! – dörmögte Terrence, miközben ő is lövőhelyzetet vett fel. – Azt hittem, nem keveredünk harcba.

– Fedezz! Lemegyek – mordult fel Rio.

Mielőtt Terrence tiltakozhatott volna, Rio a szakadék széléhez mászott, és gyorsan leereszkedett a kis párkányra. Fölötte a Terrence által leadott lövések dörrenése élesen visszhangzott az éjszakában.

Nem sok idejük maradt, mielőtt valaki idejön, hogy megnézzze, mi ez a lövöldözés. Rio megfordult, és a tekintetével ismét Grace-t kereste. Réműletére akkor pillantotta meg, amikor a nő lába alatt épp leomlott a párkány, ő pedig lezuhant.

Rio előrevetette magát, miközben újabb lövések dördültek. Ezúttal Terrence már nem csak ijesztgetésnek szánta őket. Miközben Rio a szikla szélére mászott, Terrence egyik fickót a másik után szedte le.

Rio bízott benne, hogy a társa fedezi, ezért csakis arra figyelt, hogy milyen nagyot esett Grace, vagy hogy bekövetkezett-e a legrosszabb, és egészen a folyómederig zuhant-e le.

Előkotort egy elemlámpát a hátizsákjából, és ismét hasra vetette magát. Lefelé világított, lassan vizsgálta át a helyet. Amikor a szikla oldalához ért, a fény megvilágított egy rongyos tornacipőt. Feljebb emelte az elemlámpát, és látta, hogy Grace ernyedten hever a szikla egy kiszögellésén. A lába a szakadék fölött himbálózott, karcsú teste alig fért el a peremen. De nem eshetett mélyebbre hat méternél.

Megtörte a csendet, és rádión azonnal segítséget hívott. Az embereinek kötélen kell majd leereszteniük őt, hogy aztán Grace-szel a vállán húzzák őket fel együtt. Feltéve, hogy a nő még mindig él. Rio bele sem gondolt, hogy

esetleg nem így van. Grace nem azért jutott el idáig, hogy most feladja.

Miközben feltérdelt, Terrence leereszkedett hozzá, és ő is levilágította a mélybe a saját elemlámpájával.

– Diego és Browning itt vannak erősítésnek. Decker és Alton már elindultak ide – közölte Terrence. – Kötéllal leeresztelek, hogy odajuthass Grace-hez.

– Mindannyian meghaltak?

– Igen, mindannyian – erősítette meg Terrence.

Rio nem húzhatta az időt azzal, hogy azon siránkozik, milyen pusztítást vittek véghez. Most Grace volt a legfontosabb, azután gyorsan el kell tűnniük innen, mielőtt minden végleg elromlik.

Terrence előhúzott egy feltekert kötelet, amelynek a végén kampó volt, és gyorsan a dereka köré kötötte. Hátr lépett néhányat, a sarkát a talajba mélyesztette, majd a kötélt többi részét egy nyárfa törzse köré csavarta, a kampót pedig a fatörzsbe mélyesztette. Ezután a kötélt másik végét odadobta Riónak.

Rio a lábára erősítette az elemlámpáját, lefelé irányítva, hogy a lemenetelt világítsa meg. Ezután a kötélt végét rögzítette a dereka körül, meg is rángatta, hogy biztosan jól tart-e, s hátrálni kezdett, amíg a sarka le nem ért a szikla széléről.

Mielőtt elindulhatott volna lefelé, megjelent a helyszínen Decker és Alton. Elszaladtak Diego és Browning mellett, akik őrt álltak, s két oldalról megragadták Rio egy-egy kezét, hogy segítsenek neki elindulni.

Mindketten előrehajoltak, ahogy Rio egyre lejjebb jutott, a csuklóját fogták, amíg biztosak nem lettek benne, hogy már egyedül is tudja folytatni, Terrence pedig elbírja a súlyát.

A lámpa fénye ide-oda cikázott, miközben Rio egyre lejjebb ereszkedett. Hátrapillantott a válla fölött, és látta, hogy Grace még mindig mozdulatlanul fekszik a kis kiálló párkányon. Nagyon remélte, hogy a kiszögellés elbírja majd kettejük súlyát.

Elrúgta magát a szikla oldalától, amikor odaért a nőhöz, és annyira leereszkedett, hogy két lába közé vette a kiszögellést. Azonnal Grace nyaki verőéréhez nyomta az ujját, hogy megnézzze, van-e pulzusa, de megnyugodva érzekelte az egyenletes lüktetést.

– Grace, ébredj fel! Eljöttem érted, hogy elvigyelek innen, de szükségem van a segítségedre.

Csalódottan összeszorította a száját, amikor nem kapott választ. Odafentről Decker és Alton lefelé világítottak a lámpáikkal. Rio a szikla oldalához támasztotta a lábát, szilárd talajt keresett, azután óvatosan elengedte a kötelet, és az ernyedten heverő test alá csúsztatta a karját.

Gondolatban háromig számolt, majd felemelte a nőt, és az egyik vállára fektette, hogy a másik kezével tudja fogni a kötelet. Erősen tartotta, a karja mint egy acélpánt fogta át a lábát.

– Húzzatok fel! – kiáltott fel a csapattársainak.

A lábujjait a sziklafalnak támasztva araszolt egyre feljebb, ahogy a kötél centiméterenként emelte feljebb és feljebb. Az izmai megfeszültek, mivel két testet kellett tartania. A kötél belevágott a bőrébe, az ujjai elszibbadtak a szorítástól.

„Hagyj meghalni! Kérlek!”

Először azt hitte, hogy ezt hangosan mondta ki a nő, ezért mozdulatlaná vált, és a lábujjaival már nem segítette a felemelkedést. A kötél azonban továbbra is lassan csú-

szott felfelé, ezért újra meg kellett találnia a fogást a sziklán, hogy segítsen a társainak a maradék távolságon.

Hirtelen olyan végtelen csüggedés árasztotta el, hogy levegőt sem kapott. Fájdalom. Félelem. Megbánás. Reménytelenség. És csontig hatoló fáradtság.

Ekkor már tudta, hogy Grace legbensőbb gondolatait hallja. Érti, amit ő érez. És olyan mély szomorúság töltötte el, hogy valósággal gyomorszájon vágta.

A könnyei be voltak zárva a testébe, Rio mégis mindegyiket érzekelte. Emlékek suhantak át az agyán mindarról, amit Grace-nek el kellett szenvednie, ezért végül behunyta a szemét, hogy lecsillapítsa háborgó érzékeit.

„Nem megyek vissza!”

A nő hangja suttogott a fejében; olyan elgyötört volt, hogy Rio legszívesebben felordított volna dühében. Szeretett volna felmászni ennek az átkozott sziklának a tetejére, széttépni azokat a barbárokat, aki olyan könnyörtelenül üldözték ezt a nőt, és újra meg akarta ölni őket. Azokat, akik így megtörték, és akik miatt most Grace inkább a halált választotta volna, mint hogy még többet elviseljen.

Hallotta, hogy Nathan Kelly telepatikus úton tudott kommunikálni Grace hűgával, Shea-vel, az azonban eszébe sem jutott, hogy ő és Grace talán ugyanígy beszélhetnének egymással. Korábban ez nem volt fontos. Csak arra koncentrált, hogy megtalálja a nőt, és biztonságban tartsa. Akkor még semmi más nem számított.

Bizonytalanul egy üzenetet fogalmazott meg az agyában, majd gyengéden és biztatóan beszélni kezdett Grace-hez.

Sohasem fogsz visszamenni azokhoz a rohadékokhoz, Grace. Most már biztonságban vagy. Itt vagyok, hogy segítek neked. Ne add fel! Túl fogod élni ezt.

Nem kapott választ, csak néma csend volt a reakció, ezért csalódottan összeharapta az állkapcsát. *Hogy a fenébe kell gondolati úton kommunikálni?* Honnan vette egyáltalán, hogy ő is képes ugyanúgy beszélni hozzá, ahogyan Grace szólt hozzá? Még abban sem volt biztos, hogy a nő tisztában van-e azzal, ő meghallotta kétségbeesett gondolatait.

Ahogy közeledtek a szikla tetejéhez, a csapattársai arca jelent meg a látóterében. Feszültnek tűntek, miközben teljesen felhúzták őket. Diego odalépett Rióhoz, és átvette tőle Grace-t, míg Decker és Browning továbbra is erősen tartották a kötelet.

Amikor lekerült a válláról a nő súlya, Rio a szikla tetejére ugrott, és talpra szökkent. Terrence halkán fújtt egyet, csupán ez jelezte, milyen nagy erőfeszítést igényelt tőle a mentő hadművelet. Rio gyorsan kioldotta a derekán lévő kötelet, és utasítást adott az embereinek, hogy szabaduljanak meg a holttestektől, majd készüljenek fel arra, hogy elhúzzák innen a csíkot.

A semmi közepén voltak erősítés és helikopter nélkül, a járművük is legalább három kilométerre parkolt onnan.

Odasétált, ahova Diego óvatosan lefektette a földre Grace-t, és letérdelt a nő mellé.

Gyengéd mozdulattal kisimította a haját az arcából, s elfintorodott, amikor látta, milyen sötét karikák vannak a szeme alatt, mennyire sápadt az arca, és hogy a fáradtság milyen mély barázdákat vésett a homlokára. A nőnek öntudatlan állapotban is komor volt az arckifejezése.

Nem tudta, mi ütött belé, csak azon kapta magát, hogy lehajol, és homlokon csókolja.

Nem adhatod fel, Grace. Most már biztonságban vagy. Én nem foglak bántani, és azt sem engedem, hogy bárki más megtegye. Hazaviszlek.

MÁSODIK FEJEZET

A NAP felmelegítette az arcát, miközben csontig hatoló, jeges érzés kerítette hatalmába. Az is fájt, ha reszketett, mégsem tudott mást csinálni.

Mintha mázsás súly nyomta volna le a szemhéját, és nem engedte volna, hogy kinyissa. Vagy csak már a legegyszerűbb dolgokat sem volt ereje megtenni.

A fájdalom elborította, és meglepte, mennyire pusztító. Új volt. Friss. Azután eszébe jutott, hogy lezuhant, és biztosra vette, hogy a halál végül elragadta.

Halkan felnyögött, mielőtt visszafojthatta volna a hangot, de gyorsan össze is szidta magát, hogy egy pillanatra elvesztette az irányítást. Egy ilyen hiba az életébe is kerülhet.

Grace. Grace.

Eltartott egy ideig, mire rájött, hogy az a férfi, aki a nevét mondta, nem hangosan beszélt, hanem a fejében szólalt meg. Megdöbbsent; nem akarta, hogy bármi köze legyen ehhez a távolról jövő hanghoz. Azután azt érezte, hogy erő veszi körül. Melegség. Beszivárgott az ereibe, és olyan megnyugtató volt, hogy alapjaiban rázta meg.

– Grace. – Ezúttal fennhangon mondta ki a szót, rekedten, enyhe akcentussal. Ez egy másik világra emlékeztette a nőt, amit nemigen tudott hova tenni. – Ébredj fel, Grace! Hadd lássam azt a gyönyörű kék szemed!

Grace összeráncolta a homlokát, és közben próbálta beazonosítani a környezetét. Félt kinyitni a szemét, mert attól tartott, hogy újra azoknak a szörnyetegeknek a kezébe került, és megint azt kell tennie, amit parancsolnak neki. A puszta gondolattól is sírhatnékja támadt. Nem volt elég ereje ahhoz, hogy még többet kibírjon.

Ekkor gyengéd kéz simított végig az arcán, óvatosan félrehúzta a haját, majd a füle mögé tűrte. Milyen jóságos és gyengéd volt az érintése... Olyan, mint az eső a szomjazó sivatagban. Grace magába szívta, mert kétségbeesetten vágyott valamiféle vigaszra.

Minden erejére szüksége volt, hogy legyőzze a félelmét, és kinyissa a szemét. A napfény egy pillanatra elvakította.

– Ez az! – mondta a férfi halkán. – Térj vissza hozzám, Grace! Szeretném, ha felébrednél, és megnéznénk, milyen súlyosak a sérüléseid.

A sérülések említésére fájdalom hasított a testébe. Kipattant a szeme, az ajkai szétnyíltak. A tüdejéből kiszaladt a levegő, és a mozdulattól vadul összerándult a mellkasa.

A rettegés valósággal megbénította, amikor egy férfi sötét szemébe nézett, aki átható tekintettel bámulta. Felkiáltott, megpróbált elmenekülni, s közben észre sem vette, hogy a másik még mindig fogja.

A földre bukott, tompa puffanással érkezett le, hirtelen nem jutott lélegzethez, és ismét szörnyű fájdalom árasztotta el az egész testét.

A fölötte lévő férfi ciferát káromkodott, és azonnal leterdelt mellé, hatalmas kezét végighúzta törékeny testén.

– A francba, Grace, nem foglak bántani!

– Nem megyek vissza.

Alig tudta kinyögni ezt a dacos esküt. Fájt a beszéd. Fájt az is, hogy levegőt vegyen. Úgy érezte, összetört. Hogy

valami eltört benne. A bordái, az egyik karja... még azt sem tudta meghatározni, pontosan mi történt vele. Túl sok volt ez ahhoz, hogy egyszerre feldolgozza.

Rémülten nézett a férfira, és tudta, hogy nincs elég ereje elmenekülni. Könny gyűlt a szeme sarkába. Semmit sem tehetett, hogy megakadályozza, hogy visszavigyék.

Heves borzongás futott végig a testén, kicsordult a könyve, majd lassan lefolyt az arcán.

– Grace, szeretném, ha rám figyelnél.

A férfi hangja higgadt volt, és furcsán megnyugtató. A hangszíne megbabonázta, legalább annyira, mint sötét szeme, amelyet nem volt hajlandó elfordítani róla.

– Az én nevem Rio. Azért jöttem, hogy hazavigyelek. Shea-hez.

Grace pulzusa felgyorsult, a torka összeszorult.

– Shea? – nyögte rekedten. – Jól van?

Mi van, ha ez csak egy csapda? Mi van, ha a férfi csak azért beszél a testvéréről, hogy megtévessze, és elaltassa a gyanakvását?

Ekkor a pasas ismét megérintette Grace arcát, az ujjai végtelenül gyengéden simítottak végig a bőrén. Nem úgy nézett ki, mint akibe szemernyi gyengédség is szorult. Hatalmas volt, és fenyegető. Egy igazi harcos.

A bőre kreol volt, mintha hosszú órákat töltött volna a napon úgy, hogy nem törődött a következményekkel. A haját lófarokba fogta a tarkóján, a szeme sötét volt, mint az éjszaka.

– Én magam beszéltem vele – nyugtatta meg őt a férfi. – Megígértem neki, hogy megtalállak, és megvédelek. Mi vagyunk a jófiúk, Grace. Tudom, hogy nehéz ezt elhinned, vagy megbíznod bennem, de azért vagyunk itt, hogy

segítsünk neked. Shea biztonságban van, és szeretne újra látni. Mi mindannyian nagyon aggódtunk érted.

Újabb könnycsepp gördült le a nő arcán, a torkából pedig halk zokogás tört fel.

– Nem akarom, hogy Shea így lásson.

A férfi szemében mintha megértés villant volna fel. Ismét megérintette Grace arcát, és letörölte a könnyeket a járomcsontjáról.

– Meg kell mondanod, hogy hol sérültél meg. Muszáj megmozdítanunk téged. Nem maradhatunk itt, úgyhogy tudnom kell, mit kockáztatunk azzal, ha még jobban megmozdítunk, mint amennyire eddig tettük.

Grace körülnézett, és most először vette szemügyre a környezetét. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta a többieket. Azok is harcosok voltak, mint ez a Rio nevű férfi. Zordak és félelmetesek. Honnan tudhatná, hogy megbízhat-e bennük? De mi más választása maradt?

Nem azon a helyen voltak, ahol előző este leesett. Hogyan bukkantak rá, és hogy élte túl a zuhanást? Ködösek voltak az emlékei erről az eseményről. Csak arra a pillanatra emlékezett, amikor tudta, hogy valószínűleg meg fog halni.

Az utóbbi időben nagyon sokszor gondolt erre. Olyan higgadtan merengett a halandóságán, mintha azt próbálta volna eldönteni, milyen cipőt vegyen fel. Most mégis itt volt, és élt. Összetört, azonban nem győzték le.

A férfiak háttal álltak neki és Riónak. Feszülten figyeltek, a fegyverüket feltartották, a testük merev volt, mintha a levegőben is veszélyt éreznének.

– Grace – sürgette Rio. – Mondj valamit! Tudnom kell, milyen súlyos.

A nő egy pillanatra behunyta a szemét, azután ismét kinyitotta, és megint a férfi arcára nézett. Majd megnyalta az ajkát.

– Fáj.

– Tudom, hogy fáj – válaszolta a férfi halkán.

– A zuhanás. Azt hiszem, eltört valamim.

Minden figyelmét a saját testére irányította, arra, hogy hol fáj, és mi az, amiben más ez a mostani a véget nem érő kínzás után visszamaradt fájdalomtól. A légzése erőltetett volt. Felületes és fájdalmas levegővételek.

– A bordáim – nyögte ki nagy nehezen. – Szerintem eltörtem a bordáimat. Meg a karomat. Fáj, de egyre jobban elzsibbad... Már nem érzem az ujjaimat.

– Igen, azt látom – felelte Rio, és óvatosan felemelte a kezét.

Elfordította a fejét, és biccentett az egyik férfinak. Grace megfeszült, amikor a Rióhoz legközelebb álló, megtermett fickó fölé hajolt. Akkora volt, mint egy hegy. A karján kidagadtak az izmok, a nyaka pedig alig különült el a teste többi részétől, annyira vastagnak tűnt. A lába olyan vas-kos volt, mint két fatörzs.

– Már nem érzi az ujjait – közölte vele Rio, mintha csak valami hétköznapi dolgról beszélgetnének, például az időjárásról. – Helyre kell tennünk a törést.

Grace pulzusa felgyorsult, és megpróbált felülni, Rio azonban a vállára tette a kezét.

– Maradj nyugton! – A hangjából kicsendülő parancs hallatán Grace nem mozdult. – Meg tudod gyógyítani magad?

Grace-t zavarba ejtette ez a szinte hétköznapi kíváncsiság. Rio annyira nyugodt volt. Higgadt. És úgy beszélt

a képességéről, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga. Idegesen nézett egyik férfiről a másikra, és közben azon gondolkozott, hogy ez nem csapda-e, habár el sem tudta képzelni, hogy miféle lehetne.

Azok, akik fogva tartották, pontosan ismerték a képességeit. Nem tettek volna fel ilyen kérdéseket. Vajon ez egy másik csoport, amelyik szintén őt akarja kihasználni?

Pánik hasított belé, amikor Rio egyszerűen csak az arcára tette a kezét, és lágyan megsimogatta.

– Végy nagy levegőket, oké? Segíteni fogunk neked. Ez itt Terrence, a helyettesem. Ő pedig mögötte Diego. Diego az orvosunk szerepét tölti be, amikor Donovan Kelly nincs itt, hogy összefoltozzon minket. Terrence mindjárt helyre teszi a törött karodat. – Grace zavartan összevonta a szemöldökét. Fogalma sem volt arról, hogy kik ezek az emberek, Rio mégis folyamatosan beszélt tovább, figyelembe sem vette a zavarodottságát: – Ez most pokolian fájni fog, nem hazudok neked. De szeretném, ha erős lennél. Ha kiabálsz, magunkra vonod a figyelmet, és arra a legkevésbé sincs szükségünk. Görcsöt kötök az egyik pólómra, szeretném, ha ráharapnál, amilyen erősen csak tudsz. Csak ne adj ki hangot! Képes leszel rá?

Ha a férfi tudná, mennyi mindent kibírt némán, nem kérdezné ezt tőle. Egyszerűen bólintott, tudva, hogy bármit tesznek vele, az a közelébe sem érhet annak, amin már keresztülment.

Rio elővett egy pólót a hátizsákjából, elkezdte összehajtani, azután csomót kötött rá, mintha egy hosszú kötélen lenne.

– Nem válaszoltál a kérdéseimre. Meg tudod gyógyítani magadat is, mint másokat?

– Igen – suttogta Grace. – Persze ez más, de gyorsan gyógyulok. Csak most olyan sok volt... – Behunyta a szemét, és visszafojtotta a könnyeit. – Nem tudom...

Rio halk, megnyugtató hangon válaszolt.

– Semmi baj, Grace. Gondoskodni fogok róla, hogy kijuss innen. – Volt valami megnyugtató a hangjában, talán az a szenttelen ígéret vagy a sziklaszilárd meggyőződés, Grace félelme ezért kissé alábbhagyott, a teste ellazult, és halkán kifújta a levegőt. – Ez az, kislány! – dörmögte Rio. Gondosan Grace foga közé helyezte a pólót, finoman meg-simította az állkapcsát, azután összezárta az anyag körül. – Légy erős!

Grace behunyta a szemét, majd bólintott, nem akarta látni, mi következik.

Két erős kéz markolta meg a karját, de meglepően gyé-
geden. Azonnal érezte a különbséget, és tudta, hogy Ter-
rence az, aki megfogta.

A férfi ekkor egyszerre meghúzta és el is csavarta a kar-
ját. Grace-t nagyon meglepte, micsoda ereje van. A szeme
hirtelen kinyílt, és vadul ráharapott a foga között lévő
pólóra. A teste összerándult a hirtelen fájdalom hatására.
Zihálva feküdt, az orrlyukai vadul kitágultak, mert pró-
bált minél több levegőt beszívni, a következő pillanatban
mégis furcsa megkönnyebbülés lett úrrá rajta.

A karja továbbra is sajtott a művelet után, de az a bor-
zalmas, állandó fájdalom elmúlt. Diego lépett oda hozzá,
hogy gyorsan bekötözze: két erős gallyat tett a karja mellé,
amelyeket az egyik férfi hozott neki. A két botra pedig
szorosán valami anyagot tekert, így Grace nem tudta meg-
mozdítani a karját.

Rio kivette a szájából a csomókra kötött pólót.